

er godt. Man kan lige svinge sig op til at indrømme, at en fjerdedel af kommunerne ikke har lavet en landdistriktspolitik, men det kan jo aldrig være Christiansborgs skyld.

Noget andet, der slog mig, var de mange initiativer, som beskrives og listes op, forskelligartede projekter, som er blevet til med støtte fra EU, stat og kommune. Alt er beskrevet og listet op, men det er ikke beskrevet så præcist, som vi politikere kunne ønske os. Vi vil nemlig gerne følge med i, hvilke succeskriterier regeringen har med indsatsen, vi vil gerne se, hvilke projekter der er lykkedes, og vi vil bestemt gerne vide, hvor mange penge der er gået til nogle projekter, som aldrig skulle have haft en krone. Vi vil kort sagt se resultater og effekter af den meget store pengemængde, der strømmer rundt i landet. Og det glæder mig, at fødevarerministeren udtrykker ønske om det samme.

Det siger sig selv, at når alt i redegørelserne beskrives som godt, er det meget svært at finde noget at debattere. Men en ting er jo det skrevne ord, og noget helt andet er den lavpraktiske virkelighed, der møder os – os, der bor i yderområderne. Det, vi oplever, er knap så rosenrødt som det billede, der tegnes i rapporterne.

Da loven om udvikling i landdistrikterne blev vedtaget, var der fire hovedmål, som vi Socialdemokrater var meget enige i, selv om vi godt nok endte med at stemme imod loven. Den lov skulle nemlig fremme en stærkere konkurrenceevne inden for landbrugserhvervene, give flere iværksættere og lokale arbejdspladser, få skabt varierede landskaber, rig natur og rent miljø og skabe attraktive levevilkår i landdistrikterne, der bidrager til at styrke sammenhængen mellem land og by. Og regeringen arbejder for at opfylde disse mål, men når man dem? Det kan være svært at se.

I den regionalpolitiske redegørelse skriver man, at der er fokus på faktorer, der har betydning for befolkningens levevilkår, og tallene for befolkningsudvikling, uddannelse, indkomst, beskæftigelse, ledighed og indkomstoverførsler er alle sammen faktorer, der beskriver levevilkårene, og de ligger for land- og yderkommunerne under landsgennemsnittet, og det skal der jo gøres noget ved.

Hvis lovens formål skal opfyldes, skal der investeres massivt for at sikre et Danmark i balance. Det er jo åbenbart regeringens fremtidige målsætning. I øjeblikket ser det ud til, at vi balancerer på det ene ben.

I disse år forstærker lovgivningen en tendens til centralisering. Regeringen har med strukturreformer og manglende finansiering gjort sit til at skævvride Danmark. Begrebet Det skæve Danmark er genopstået. Centralistiske beslutninger om en politireform og en domstolsreform er med til at forværre situationen i yderområderne.

Sundhedsområdet centraliseres mere og mere. Sygehusplanen lukker mange af de akutte modtagelser og de mindre sygehuse i landområderne. Bliver man syg i Vestjylland, ja, så må man køre langt efter et sygehus med en akutfunktion. Når sygehusene lukker og behandlingerne centraliseres på få sygehuse, påvirker det lokalbefolkningen, især når det handler om tryk, ønsket om nære tilbud og behovet for lokale arbejdspladser. Hvis centraliseringen i sundhedssektoren fortsætter, vil antallet af job i sundhedssektoren også formindskes, og dermed vil endnu flere videnarbejdspladser søge mod de større byer.

KL 16:24

Regeringens centraliseringspolitik er derfor årsagen til en meget dårligere grobund for landets yderkommuner i fremtiden. Den præhospitale indsats er vigtig, men kan ikke erstatte en decentral sygehusstruktur.

Betydningen af at have en god infrastruktur i yderområderne er værd at nævne som et vigtigt rammevilkår for etablering af arbejdspladser, men da også for at forkorte transporttiden for ambulancerne, når ulykken er ude i yderområderne. Sundhedsministeren har jo lovet, at ingen må vente mere end 15 minutter, før ambulancen er fremme ved patienten.

Uddannelse er der flere af ordførerne, der har berørt som et helt basalt rammevilkår i yderområderne, men også på uddannelsesområdet går tendensen mod mere centralisering. Vi mener, at der er et stort behov for at beholde ungdomsuddannelserne ude lokalt. Regeringen arbejder nærmest imod sin egen målsætning om, at 50 pct. af alle unge skal gennemføre en videregående uddannelse. Uden uddannelsesmuligheder kommer bosætning og erhvervsmuligheder ud i en negativ spiral, jo flere barrierer, f.eks. nedlæggelse af lokale busruter, der stilles op, for at de unge kan komme til et uddannelsessted inden for rimelig afstand, jo mere går det ud over uddannelsesniveaet i dette land, og det har vi da ikke råd til.

Hele forudsætningen for, at vi uddanner i den danske befolkning, ligger i folkeskolen, og i dis-